DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 września 1945 r.

Nr. 22

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO

DEKRETY: str.

Poz.: — 138 z dnia 8 maja 1945 r. o ustanowieniu Narodowego Święta Zwycięstwa i Wolności . . . 196

„ — 139 z dnia 24 maja 1945 r. o utworzeniu Ministerstwa Odbudowy 196

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

Poz.: — 140 z dnia 24 maja 1945 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych . 197

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: — 141 Administracji Publicznej z dnia 15 maja 1945 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym . . . 200

„ — 142 Skarbu z dnia 25 maja 1945 r. w sprawie wymiany marek niemieckich na terytorium byłego Wolnego Miasta Gdańska, stanowiącym część składową województwa gdańskiego . . 201

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz.: — 143 z dnia 14 czerwca 1945 r. L. DŁ I. 18130/45 w sprawie nadsyłania miesięcznych wykazów spraw karnych skarbowych 202

„ — 144 z dnia 22 czerwca 1945 r., L. D. I. 19762/479/Em/45 w sprawie rozpatrywania podań o zaopatrzenie wdów i sierot po funkcjonariuszach państwowych, którzy w dniu 1.I.1939 r. pozostawali w służbie czynnej, a zmarli po tej dacie 202

„ — 145 z dnia 30 czerwca 1945 r., L. D. I. 9261/155/Em/45 w sprawie wyjaśnień o stosowaniu przepisu § 78 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. oraz postępowania władz wymiarowych przy ubieganiu się wdów i sierot po funkcjonariuszach państwowych, zmarłych w czynnej służbie o pensję wdowią lub sierocą w razie braku dokumentów 202

„ — 146 z dnia 6 czerwca 1945 r., Nr D. II. 16969/5/45 w sprawie potrącania podatku dochodowego od uposażeń 203

„ — 147 z dnia 20 czerwca 1945 r., L. D. II. 19856/5/45 w sprawie używania kwot uzyskanych z realizacji aktywów w rachunkach starym i okupacyjnym 204

„ — 148 z dnia 18 maja 1945 r., L. D. V. 3—1/4/45, w sprawie ulg dla spółdzielni 204

„ — 149 z dnia 6 czerwca 1945 r., L. D. V. 2 — 4/6/45 w sprawie założenia „ksiąg wątpliwych zobowiązań podatkowych" 204

„ — 150 z dnia 26 maja 1945 r., L. D. VI 11392/639/45 w sprawie wznowienia produkcji i sprzedaży przez Instytut Przemysłu Fermentacyjnego i Bakteriologii Rolnej w Warszawie odczynników do urzędowego badania octu 206

„ — 151 z dnia 30 maja 1945 r., L. D. VI. 12976/867/45 w sprawie zgłaszania wniosków o kredyty na nagrody za wykrycie przestępstw akcyzowo-monopolowych 207

„ — 152 z dnia 2 czerwca 1945 r., L. D. VI. 15999/1238/45 w sprawie zawieszenia poboru dodatków komunalnych do podatków spożywczych i opłat patentowych 207

„ — 153 z dnia 19 czerwca 1945 r., L. D. VI 18144/1769/45 w sprawie podań o przydział drożdży za zniżonym podatkiem spożywczym 208

„ — 154 z dnia 20 czerwca 1945 r., Nr D. VI. 13718/1005/45 w sprawie sprzedaży spirytusu na cele niekonsumcyjne 208

„ — 155 z dnia 20 czerwca 1945 r. L. D VI. 16540/1510/45 w sprawie bezprawnego dysponowania spirytusem 209

„ — 156 z dnia 22 czerwca 1945 r. L. D VI. 18867/1961/45 w sprawie opodatkowania i sprzedaży drożdży 209

„ — 157 z dnia 3 lipca 1945 r. L. D. VI. 20973/2/2333/45 w sprawie cen soli 210

138.

Dekret

z dnia 8 maja 1945 r.

o ustanowieniu Narodowego Święta Zwycięstwa i Wolności.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Celem upamiętnienia po wsze czasy zwycięstwa Narodu Polskiego i Jego Wielkich Sprzymierzeńców nad najeźdźcą germańskim, demokracji nad hitleryzmem i faszyzmem, wolności i sprawiedliwości nad niewolą i gwałtem — dzień 9 maja, jako dzień zakończenia działań wojennych, stanowić będzie Narodowe Święto Zwycięstwa i Wolności.

Art. 2. Dzień 9 maja jest wolny od pracy.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego poruczą się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim Ministrom.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Spraw Zagranicznych:
Wincenty Rzymowski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Ochab

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Wiktor Trojanowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Michał Szyszko

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:
Karol Petrusewicz

w/z Minister Poczt i Telegrafów:
Roman Pallasck

w/z Minister Informacji i Propagandy:
Wilhelm Billig

Minister Oświaty:
Stanisław Skrzeszewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

w/z Minister Komunikacji:
Józef Olewiński

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Kultury i Sztuki:
Edmund Zalewski

(Przedruk z Dz. U. R .P. z dnia 11 czerwca 1945 r. Nr 21, poz. 116)

139.

Dekret

z dnia 24 maja 1945 r.

o utworzeniu Ministerstwa Odbudowy.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Ministerstwo Odbudowy.

Art. 2. (1) Zakres działania Ministerstwa Odbudowy obejmuje sprawy:

1) odbudowy, rozbudowy i budowy osiedli miejskich i wiejskich,
2) odbudowy, budowy i przebudowy gmachów państwowych z wyjątkiem wojskowych oraz ogólnego zarządu gmachami i placami państwowymi z wyjątkiem wojskowych,
3) polityki budowlanej,
4) polityki terenowej, osiedleńczej i mieszkaniowej,
5) państwowych zakładów wodociągowych i kanalizacyjnych,
6) grobownictwa wojennego,
7) nadzoru budowlanego,

8) nadzoru techniczno - budowlanego nad zakładami i urządzeniami użyteczności publicznej,
9) projektowania budynków typowych i normalizacji materiałów oraz części składowych budynków,
10) organizacji produkcji materiałów budowlanych i elementów budowlanych o znaczeniu miejscowym,
11) nadzoru nad przedsiębiorstwami budowlanymi i ich organizacjami oraz rzemiosłem budowlanym,
12) nadzoru nad wykonywaniem zawodu kierownika robót budowlanych.

(2) Zwykły i bezpośredni zarząd nad poszczególnymi budynkami i placami państwowymi należy do władz, w których użytkowaniu obiekty te pozostają.

Art. 3. Ustalony przepisami prawnymi zakres działania poszczególnych Ministerstw w sprawach, objętych art. 2, przechodzi na Ministerstwo Odbudowy.

Art. 4. (1) Minister odbudowy jest władzą naczelną w zakresie planowego zagospodarowania przestrzennego kraju.

(2) Organem centralnym dla spraw planowego zagospodarowania przestrzennego kraju jest Główny Urząd Planowania Przestrzennego przy Ministerstwie Odbudowy.

(3) Organizację i zakres działania Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego i organów mu podległych regulują przepisy specjalne.

Art. 5. (1) Przy Ministerstwie Odbudowy powołuje się Instytut Badawczy Budownictwa, którego zadaniem jest opracowywanie zagadnień naukowo - badawczych z zakresu budownictwa.

(2) Statut Instytutu Badawczego Budownictwa ustalą Ministrowie: Odbudowy, Przemysłu i Komunikacji.

Art. 6. (1) Właściwość władz podległych w sprawach, należących do zakresu działania Ministerstwa Odbudowy, określają przepisy szczególne.

(2) Dla wykonywania zadań o charakterze techniczno - budowlanym Minister Odbudowy, w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, może powołać organy specjalne.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 czerwca 1945 r. Nr 21, poz. 123)

140.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 24 maja 1945 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie art. 3 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781) z późniejszymi zmianami, wprowadza się zmiany następujące:

1) W dziale I przepisy rozdziału 3 otrzymują brzmienie:

„§ 13. (1) Wychowawczynie przedszkoli, posiadające przepisane kwalifikacje, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy XI, po trzech latach służby — grupy X, po dziesięciu latach służby — grupy IX, po osiemnastu latach służby — grupy VIII, wreszcie po dwudziestu siedmiu latach służby — grupy VII.

(2) Wychowawczynie przedszkoli, posiadające obok kwalifikacyj przepisanych, kwalifikacje nauczycieli szkół powszechnych oraz wychowawczynie przedszkoli, posiadające ukończone liceum dla wychowawczyń przedszkoli, otrzymują uposażenie określone w § 15.

§ 14. Wychowawczynie przedszkoli, nie posiadające przepisanych kwalifikacyj, otrzymują uposażenie grupy XI.

§ 15. Posiadający przepisane kwalifikacje do nauczania nauczyciele publicznych szkół powszechnych i nauczyciele szkół ćwiczeń oraz nauczyciele oddziałów pomocniczych specjalnych przy szkołach powszechnych otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy X i pozostają w tej grupie do czasu zdania egzaminu praktycznego. Po ukończeniu przynajmniej trzech lat służby i po zdaniu egzaminu praktycznego otrzymują uposażenie grupy IX, po dziewięciu latach służby — grupy VIII, po osiemnastu latach służby — grupy VII, wreszcie po dwudziestu siedmiu latach służby mogą być awansowani do grupy VI.

§ 16. Nauczyciele publicznych szkół powszechnych, szkół ćwiczeń oraz szkół specjalnych ogólnokształcących, posiadający oprócz kwalifikacyj nauczycieli szkół powszechnych jeszcze specjalny egzamin zawodowy, określony przez Ministra Oświaty, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy X, po trzech latach służby i ustaleniu uposażenie grupy IX, po dziewięciu latach służby — grupy VIII, po piętnastu latach służby — grupy VII, wreszcie po dwudziestu czterech latach służby — grupy VI.

§ 17. Nauczyciele publicznych szkół powszechnych, szkół ćwiczeń oraz szkół specjalnych ogólnokształcących, którzy oprócz przepisanych dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych kwalifikacyj zawodowych mają ukończony Państwowy Instytut Nauczycielski, Państwowe Pedagogium, Państwowy Instytut Robót Ręcznych, Instytut Wychowania Fizycznego, Konserwatorium Muzyczne (Wydział Nauczycielski), Instytut Pedagogiczny w Katowicach (począwszy od roku 1931/32), 4-letni Instytut Pedagogiczny Związku Nauczycielstwa Polskiego, lub jeden z zakładów równorzędnych, określonych przez Ministra Oświaty, otrzymują przy mianowaniu uposażenia grupy IX, po trzech latach służby i ustaleniu — grupy VIII, po dziewięciu latach służby—grupy VII, po osiemnastu latach służby — grupy VI, wreszcie po dwudziestu siedmiu latach służby mogą być awansowani do grupy V.

§ 18. Nauczyciele publicznych szkół powszechnych, szkół ćwiczeń oraz szkół specjalnych ogólnokształcących, posiadający oprócz kwalifikacyj nauczycieli szkół powszechnych zakończone przepisanymi egzaminami studia wyższe, otrzymują uposażenie określone w § 20.

§ 19. Nauczyciele publicznych szkół powszechnych, szkół ćwiczeń oraz szkół specjalnych ogólnokształcących, nie posiadający przepisanych kwalifikacyj, otrzymują uposażenie grupy X, a jeżeli posiadają zakończone przepisanymi egzaminami studia wyższe, uposażenie grupy IX.

§ 20. Nauczyciele państwowych szkół średnich ogólnokształcących oraz zakładów kształcenia wychowawczyń przedszkoli i nauczycieli, posiadający kwalifikacje przewidziane ustawą z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 864) wraz z późniejszymi zmianami, z wyjątkiem nauczycieli rysunków, zajęć praktycznych, śpiewu, muzyki i ćwiczeń cielesnych, nie mających matury licealnej (gimnazjalnej dawnego typu lub seminarialnej) i ukończonych co najmniej dwuletnich specjalnych kursów zawodowych, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy VIII, a po zdaniu państwowego egzaminu pedagogicznego i trzech latach służby — grupy VII, po dwunastu latach służby — grupy VI i po dwudziestu jeden latach służby — grupy V.

§ 21. Nauczyciele państwowych szkół średnich ogólnokształcących oraz zakładów kształcenia wychowawczyń przedszkoli i nauczycieli, nauczający rysunków, zajęć praktycznych, śpiewu, muzyki i ćwiczeń cielesnych, a nie mający matury licealnej (gimnazjalnej dawnego typu lub seminarialnej) i ukończonych conajmniej dwuletnich specjalnych kursów zawodowych, oraz nauczyciele tychże szkół, mający ukończony Państwowy Instytut Nauczycielski, jeżeli nie nabyli praw przysługujących wykwalifikowanym nauczycielom szkół średnich, otrzymują uposażenie określone w § 17.

§ 22. Nauczyciele państwowych szkół średnich ogólnokształcących oraz zakładów kształcenia wychowawczyń przedszkoli i nauczycieli, nie posiadający przepisanych kwalifikacyj, otrzymują uposażenie grupy IX, a jeżeli posiadają zakończone przepisanymi egzaminami studia wyższe, — uposażenie grupy VIII.

§ 23. (1) Kwalifikowani nauczyciele niższych szkół zawodowych, posiadający ukończony Państwowy Instytut Nauczycielski, Instytut Wychowania Fizycznego, Konserwatorium Muzyczne (Wydział Nauczycielski), Seminarium Gospodarcze w Snopkowie w latach od 1925 do 1936 lub Prywatną Szkołę Gospodarczą Żeńską w Snopkowie, Towarzystwa Gospodarczego Wykształcenia we Lwowie — od r. 1936, albo inny zakład określony przez Ministra Oświaty — otrzymują uposażenie określone w § 17.

(2) Kwalifikowani nauczyciele niższych szkół zawodowych otrzymują uposażenie określone w § 16.

(3) Kwalifikowani nauczyciele niższych szkół zawodowych, posiadający zakończone przepisanymi egzaminami studia wyższe, otrzymują uposażenie określone w § 20.

§ 24. (1) Kwalifikowani nauczyciele średnich szkół zawodowych, posiadający zakończone przepisanymi egzaminami studia wyższe, otrzymują uposażenie określone w § 20.

(2) Kwalifikowani nauczyciele średnich szkół zawodowych, nie posiadający studiów wyższych, otrzymują uposażenie określone w § 17.

§ 25. Kwalifikowani instruktorzy w szkołach zawodowych otrzymują przy mianowaniu uposażenia grupy IX, po dziewięciu latach służby — grupy VIII, po piętnastu latach służby — grupy VII, wreszcie po dwudziestu czterech latach służby — grupy VI.

§ 26. Nauczyciele publicznych szkół dokształcających otrzymują uposażenie jak nauczyciele niższych szkół zawodowych w zależności od posiadanych kwalifikacyj.

§ 27. (1) Niekwalifikowani nauczyciele niższych szkół zawodowych otrzymują uposażenie grupy X, a jeżeli posiadają zakończone przepisanymi egzaminami studia wyższe — grupy IX.

(2) Niekwalifikowani nauczyciele średnich szkół zawodowych otrzymują uposażenie grupy IX, a jeżeli posiadają studia wyższe zakończone przepisanymi egzaminami — grupy VIII.

(3) Niekwalifikowani instruktorzy szkół zawodowych otrzymują uposażenie grupy IX.

§ 28. (1) Nauczyciele szkół wyższych nieakademickich, posiadający obok studiów wyższych kwalifikacje zawodowe, określone przez Ministra Oświaty, otrzymują przy mianowaniu uposażenie grupy VII, po sześciu latach służby — grupy VI, po piętnastu latach służby — grupy V.

(2) Nauczyciele szkół wyższych nieakademickich o innych kwalifikacjach otrzymują uposażenie jak nauczyciele państwowych szkół średnich ogólnokształcących.

§ 29. Zasady zaszeregowania i automatycznego przechodzenia do wyższych grup uposażenia wychowawców(czyń) domów dziecięcych, internatów i burs, jak również nauczycieli oraz pomocniczych sił nauczycielskich i instruktorów, nie wymienionych w rozporządzeniu niniejszym, określi Minister Oświaty w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 30. Dyrektorzy i kierownicy szkół otrzymują uposażenie i awansują do wyższych grup uposażenia na zasadach przewidzianych dla nauczycieli szkół przez nich kierowanych z tym, że przy obliczaniu lat służby należy ich służbę w charakterze dyrektora lub kierownika — liczyć jako służbę nauczycielską.

§ 31. (1). Urzędnicy administracji szkolnej, przeniesieni do służby nauczycielskiej, zachowują posiadaną w służbie urzędniczej grupę uposażenia dopóty, dopóki nie przejdą automatycznie do wyższej grupy uposażenia, przy czym lata pracy w administracji szkolnej liczą się im do lat służby nauczycielskiej.

(2) Przepis ustępu pierwszego nie dotyczy tych urzędników administracji szkolnej, którzy ustępują ze stanowiska na żądanie organów kontroli społecznej. Do wymiaru uposażenia jednak będą policzone lata pracy w administracji szkolnej, jak lata służby nauczycielskiej.

§ 32. Nauczyciel przeniesiony do służby w administracji szkolnej otrzymuje w czasie tej służby uposażenie zasadnicze takie, jakie przysługiwało by mu przy pozostawaniu w służbie nauczycielskiej. Nie wyklucza to jednak możności wcześniejszego awansowania go do wyższej grupy uposażenia na podstawie przepisów o państwowej służbie cywilnej.

§ 33. Przesunięcie do wyższej grupy uposażenia następuje tylko w dniu 1 stycznia lub 1 lipca po ziszczeniu się warunków wymaganych do awansu automatycznego".

2). W § 40 pkt 5 lit. e) otrzymuje brzmienie następujące:

„e) Nauczycielom szkół państwowych lub publicznych z tytułu nauczania lub zajęć w godzinach nadliczbowych, nauczycielom szkół ćwiczeń, szkół powszechnych i specjalnych, którzy spełniają czynności związane z praktycznym kształceniem kandydatów na nauczycieli, nauczycielom, spełniającym czynności związane z zarządem internatów lub czynności wychowawców młodzieży w internatach, nauczycielom szkół gospodarstwa wiejskiego, którzy wykonują pracę w gospodarstwach szkół, oraz wybitnym fachowcom w szkołach zawodowych i specjalnych, przyznaje się dodatki służbowe, których stawki ustala Minister Oświaty w porozumieniu z Ministrem Skarbu".

§ 2. (1) Przy wymiarze uposażenia w myśl niniejszego rozporządzenia zaliczą władze szkolne, wyznaczone przez Ministra Oświaty, do czasu służby czas udowodnionej pracy nauczycielskiej w szkolnictwie polskim jawnym na terenach okupowanych lub za granicą. Okres pracy w wymiarze co najmniej 14 godzin tygodniowo podlega zaliczeniu w całości, okres zaś pracy w wymiarze poniżej 14 godzin tygodniowo — w połowie. Władze szkolne mogą zarządzić zbadanie pracy nauczyciela w okresie okupacji przez komisje weryfikacyjne.

(2) O zaliczalności okresu wojennego we wszystkich innych wypadkach decydują komisje weryfikacyjne, powołane przez Ministra Oświaty, który ustali ich skład i kompetencje, jako też zasady zaliczalności. Minister Oświaty może ustalić przypadki, w których okres ten zaliczony będzie tylko w części. Minister Oświaty może również zarządzić w przypadkach, na szczególne uwzględnienie zasługujących, zaliczenie okresu wojennego lub jego części, a zwłaszcza czasu pracy w zorganizowanym tajnym nauczaniu, w wymiarze wyższym niż pojedyńczy, nie wyższym wszakże niż podwójny.

(3) Postanowień paragrafu niniejszego nie stosuje się do tych nauczycieli, którzy bez waż-

nych powodów nie zgłosili się w terminie, ustalonym przez Ministra Oświaty, do objęcia służby w szkolnictwie państwowym lub publicznym lub którzy do tej służby nie zostali przyjęci.

§ 3. Zaszeregowanie nauczycieli do grup uposażenia w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia następuje z ważnością od 1 stycznia 1945 r. Przepisy o zasadach automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia ustalone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781) uważa się za zawieszone na czas od 1 września 1939 r. do 31 grudnia 1944 r.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom Skarbu i Oświaty we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Oświaty:
Stanisław Skrzeszewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 czerwca 1945 r. Nr 21, poz. 126)

141.

Rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej

z dnia 15 maja 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym.

Na podstawie art. 12 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74), paragrafy zaś dotyczą rozporządzenia niniejszego.

Do art. 3.

§ 2. Prawo do zwolnienia od podatku wojskowego w myśl art. 3 dekretu powinno być udowodnione przez płatnika legitymacją służbową lub pisemnym zaświadczeniem władz, instytucyj państwowych lub samorządowych.

Do art. 4.

§ 3. W przypadku powołania płatnika do wojska już po dokonaniu wymiaru podatku wojskowego za dany rok, całkowita suma wymierzonego podatku podlega odpisaniu, wpłacone zaś kwoty podlegają zwrotowi.

Do art. 5 pkt 1)

§ 4. Wymieniony w art. 5 pkt 1) obszar obejmuje zarówno ziemię poprzednio posiadaną przez właściciela gospodarstwa wiejskiego, jak też przydzieloną na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13 z 1945 r.).

Do art. 5 pkt 2).

§ 5. Od osób, pozostających w stosunku służbowym lub w stosunku umownym o najem pracy, podatek wojskowy należy pobrać od wynagrodzenia, wypłaconego w każdym miesiącu oddzielnie, poczynając od miesiąca czerwca 1945 r. Podatek wojskowy od wynagrodzeń wypłaconych w miesiącach styczniu— maju 1945 r. należy pobrać w 2 ratach miesięcznych w czerwcu i lipcu 1945 r.

§ 6. Przez wynagrodzenie brutto należy rozumieć wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze wraz z wszystkimi — bez względu na nazwę — dodatkami, jakie pracodawca wypłaca pracownikowi z tytułu świadczonej przez niego pracy.

§ 7. Przy obliczaniu należności podatku wojskowego nie uwzględnia się tej części wynagrodzenia, która została wypłacona pracownikowi, jako zwrot poniesionych przez niego kosztów w związku z pełnieniem służby (np. koszty podróży).

Do art. 5 pkt 3).

§ 8. Przez zajęcia, określone w art. 5 pkt 3) dekretu należy rozumieć prace osobiste tragarza, drwala, posłańca, masażysty itp. osób.

Do art. 7.

§ 9. W przypadku śmierci płatnika należy zaniechać czynności, zmierzających do dokonania wymiaru. Jeżeli śmierć nastąpiła po dokonaniu wymiaru, suma wymierzonego, ale jeszcze nie uiszczonego podatku, podlega w całości odpisaniu.

Do art. 8.

§ 10. Zarządy gmin miejskich i wiejskich obowiązane są przekazać wpływy z podatku wojskowego za miesiąc ubiegły do kasy właściwego urzędu skarbowego na rachunek komunalnego funduszu pożyczkowo - zapomogowego w terminie do dnia 10 następnego mie-

siąca. Z wpływów tych gminy zatrzymują 5% tytułem wynagrodzenia za wymiar, pobór i ściągnięcie podatku wojskowego.

Do art. 10 ust. (2).

§ 11. Podatek wojskowy od wynagrodzenia za pracę (art. 5 ust. 2) oblicza pracodawca i pobiera drogą potrącenia przy każdej wypłacie.

§ 12. W celu sprawdzenia prawidłowości potrąceń podatku wojskowego zarządy gmin miejskich i wiejskich mają prawo wglądu do ksiąg i list płacy u pracodawców w danej gminie, z wyłączeniem instytucyj państwowych.

§ 13. W razie niepotrącenia należności podatku wojskowego lub potrącenia w nienależytej wysokości zarząd gminy dokonuje wymiaru i doręcza nakaz płatniczy, obciążając pracodawcę należnością za ten podatek. Wymierzony w ten sposób podatek płatny jest w terminie 7 dni, licząc od dnia bezpośrednio następującego po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Do art. 10 ust. (3)

§ 14. 1) Zarządy gmin miejskich i wiejskich są władzami egzekucyjnymi, powołanymi do przymusowego ściągania zaległości w podatku wojskowym. Do ich postępowania mają odpowiednie zastosowanie (art. 55 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 451 z r. 1936 i Nr 59, poz. 455 z 1938 roku), przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 roku o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienione rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) i z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) oraz wydane na ich podstawie instrukcje i zarządzenia.

Ilekroć w wymienionych rozporządzeniach Rady Ministrów jest mowa o władzy egzekucyjnej lub urzędzie skarbowym, odnosi się to również do zarządów gmin miejskich i wiejskich.

2) Urzędy skarbowe obowiązane są na wniosek gmin miejskich i wiejskich dokonać egzekucji na zasadach, uregulowanych w wymienionym w pkt 1) niniejszego paragrafu rozporządzeniu Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

3) W przypadku zbiegu egzekucji, prowadzonej przez gminę w stosunku do danego zobowiązanego, z egzekucją, prowadzoną przez urząd skarbowy do tegoż zobowiązanego, tytuły wykonawcze łącznie z protokółami dokonanych czynności powinny być na żądanie urzędu skarbowego przekazane urzędowi skarbowemu celem dalszego prowadzenia egzekucji.

4) W przypadku zbiegu egzekucji, prowadzonej przez gminę, z egzekucją, prowadzoną przez urząd skarbowy, co do przedmiotu lub prawa majątkowego tytuły wykonawcze łącznie z protokółami dokonanych czynności powinny być przekazane urzędowi skarbowemu celem dalszego prowadzenia egzekucji.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1945 r.

Minister Administracji Publicznej:
Edward Ochab

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 maja 1945 r., Nr 20, poz. 114).

142.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 maja 1945 r.

w sprawie wymiany marek niemieckich na terytorium byłego wolnego Miasta Gdańska, stanowiącym część składową województwa gdańskiego.

Na podstawie art. 9 dekretu z dnia 5 lutego 1945 r. o deponowaniu i wymianie marek niemieckich na terenach Rzeczypospolitej Polskiej, wyzwolonych spod okupacji po dniu 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 17) zarządzam, co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą dekretu z dnia 5 lutego 1945 r. o deponowaniu i wymianie marek niemieckich na terenach Rzeczypospolitej Polskiej, wyzwolonych spod okupacji po dniu 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 17) rozciąga się na terytorium byłego Wolnego Miasta Gdańska, stanowiącego część składową województwa gdańskiego.

§ 2. Wymiana marek niemieckich na terenie, oznaczonym w § 1, dokonywana będzie do dnia 15 lipca 1945 r.

§ 3. Do wymiany marek niemieckich na banknoty Narodowego Banku Polskiego stosują się odpowiednio przepisy dekretu z dnia 5 lutego 1945 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych postanowień dekretu z dnia 6 stycznia 1945 r. o deponowaniu i wymianie banknotów Banku Emisyjnego w Polsce na obszary Rzeczypospolitej Polskiej, wyzwolone po dniu 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 18).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 czerwca 1945 r. Nr 21, poz. 127)

143.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 14 czerwca 1945 r. L. D. I. 18130/45

w sprawie nadsyłania miesięcznych wykazów spraw karnych skarbowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych

Ministerstwo Skarbu poleca nadesłać sprawozdanie o stanie prac wydziałów karnych Izby i podległych jej urzędów z załączeniem wykazu spraw karnych skarbowych znajdujących się w toku (wystarczy sumaryczny wykaz według rodzajów przestępstw). W sprawozdaniu należy podać, czy wśród spraw niezałatwionych znajdują się sprawy wszczęte przed wojną.

Ministerstwo poleca poza tym nadsyłać regularnie miesięczne wykazy spraw karnych skarbowych w myśl § 33 instrukcji o ewidencji przestępstw objętych prawem karnym skarbowym.

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

144.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 22 czerwca 1945 r. L. D. I. 19762/479/Em/45

w sprawie rozpatrywania podań o zaopatrzenie wdów i sierot po funkcjonariuszach państwowych, którzy w dniu 1.IX. 1939 r. pozostawali w służbie czynnej, a zmarli po tej dacie

Do wszystkich Izb Skarbowych

Nawiązując do zarządzenia z dnia 24 maja 1945 r. L. D. I. 14908/1945 r. Ministerstwo Skarbu poleca przystąpić niezwłocznie do rozpatrywania podań o zaopatrzenie wdów i sierot po funkcjonariuszach państwowych, którzy w dniu 1 września 1939 r. pozostawali w służbie czynnej, a zmarli po tej dacie.

Prawa tych osób do zaopatrzenia należy rozpatrywać w normalnym trybie, to znaczy przy zastosowaniu wszystkich obowiązujących przepisów emerytalnych z zastrzeżeniem, że do wysługi emerytalnej zmarłego funkcjonariusza nie mogą być zaliczone okresy służby i pracy, pełnionej po dniu 31 sierpnia 1939 r. Przed przyznaniem zaopatrzenia należy wyświetlić kwestię zachowania się danego funkcjonariusza oraz osób ubiegających się o zaopatrzenie w okresie okupacji z punktu widzenia *ich lojalności do Państwa Polskiego*.

Przy przyznawaniu zaopatrzeń tym wdowom i sierotom, których mężowie (ojcowie) nie posiadali 15-letniej wysługi emerytalnej i których prawa do zaopatrzenia są normowane przepisami art. 9 ust. 2 pkt. 1 lub 2 ustawy emerytalnej, należy postępować jaknajrygorystyczniej i najostrożniej. W przypadkach wątpliwości należy sprawę przedstawiać Ministerstwu.

Termin przyznania pensji wdowich i sierocych należy ustalać zgodnie z przepisami art. 70 ustawy emerytalnej, przy czym za miarodajne należy uważać zgłoszenia dokonane tylko wobec władz polskich.

Co do terminu wypłaty zaopatrzeń obowiązuje zarządzenie Ministerstwa z dnia 18 kwietnia 1945 r. L. D. I. 8195 45.

Za Ministra Skarbu —
Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

145.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 30 czerwca 1945 r. L. D. I. 9261/155/Em/45

w sprawie wyjaśnień o zastosowaniu przepisu par. 78 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. oraz postępowania władz wymiarowych przy ubieganiu się wdów i sierot po funkcjonarjuszach państwowych, zmarłych w czynnej służbie, o pensję wdowią lub sierocą w razie braku dokumentów.

Do Izby Skarbowej w Krakowie

W odpowiedzi na sprawozdanie z dnia 10 marca 1945 r. Nr W. VI. 30 Em 45 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Przepis par. 78 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 513), w myśl którego wdowy i sie-

roty po funkcjonariuszach państwowych zmarłych w czynnej służbie powinny wnosić podania o przyznanie pensji wdowiej lub sierocej do władzy, w której zmarły ostatnio pełnił służbę, ma charakter porządkowy. Celem tego przepisu jest w pierwszym rzędzie uproszczenie postępowania przez uniknięcie zbędnej korespondencji o nadesłanie akt osobowych zmarłego funkcjonariusza, które władza służbowa, do której wpłynęło podanie, prześle równocześnie z przekazaniem władzy wymiarowej złożonego przez wdowę lub sierotę podania.

Z uwagi na powyższy cel omawiany przepis staje się więc bezprzedmiotowy w tych przypadkach, gdy np. władza służbowa funkcjonariusza obecnie nie egzystuje albo też nie może dostarczyć potrzebnych akt z powodu ich zaginięcia lub zniszczenia.

W przypadkach tych dopuszczalne jest rozpatrywanie podań, wniesionych przez wdowy lub sieroty bezpośrednio do władzy wymiarowej i osobom tym może być przyznane zaopatrzenie emerytalne skoro tylko udowodnią należycie przebieg służby zmarłego męża (ojca) oraz jaką miał on ostatnio grupę uposażenia. W braku dokumentów — zgodnie z przepisami o dowodach, zawartymi w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) — mogą być przyjęte zeznania świadków, którzy stwierdzą przebieg służby zmarłego i posiadaną przez niego grupę uposażenia, podając w zeznaniu, skąd wiadome im są te okoliczności.

Co do zastępowania brakujących metryk urodzenia i ślubu dowodem ze świadków, to Ministerstwo nie widzi wprawdzie zasadniczych przeszkód, ażeby wdowa lub sieroty, ubiegające się o zaopatrzenie, mogły fakt zawarcia ślubu, jak i pozostawienia przez zmarłego dzieci ślubnych, udowodnić zeznaniami wiarogodnych świadków, jednak zastrzega, że dowód taki można dopuszczać w przypadkach zupełnie wyjątkowych. np. gdy zostanie stwierdzone, że akta stanu cywilnego uległy zniszczeniu lub też, że są one dla osoby interesowanej niedostępne.

W razie nasuwających się wątpliwości, celem wzmocnienia odpowiedzialności i uświadomienia jej osobom interesowanym, byłoby wskazane odbierać od świadków przysięgę lub żądać zapewnienia w miejsce przysięgi, iż zeznania ich są prawdziwe, a to według zasad obowiązującego postępowania administracyjnego.

Zastępowanie brakujących metryk śmierci przez dowód ze świadków Ministerstwo uważa za niedopuszczalne, a to z tego powodu, iż we wszystkich ustawodawstwach, w poszczególnych dzielnicach obowiązujących, przyjęta jest zasada, iż zaginiony może być uznany za zmarłego tylko orzeczeniem Sądu, wydanym po przeprowadzeniu przepisanego postępowania. Do czasu przeto odpowiedniej, a zaprojektowanej już nowelizacji obowiązujących przepisów, wdowom i sierotom, które nie przedłożą metryki śmierci męża lub ojca, nie można przyznawać zaopatrzeń.

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

Wszystkim Izbom Skarbowym do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

146.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 6 czerwca 1945 r. Nr. D. II. 16969/5/45

w sprawie potrącania podatku dochodowego od uposażeń.

Do wszystkich instytucyj kredytowych.

Ministerstwo Skarbu przypomina, że wszelkie wynagrodzenia pracowników instytucyj kredytowych podlegają państwowemu podatkowi dochodowemu w myśl art. 20 i 41—44 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 6 z roku 1936) ze zmianą, wprowadzoną dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 października 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 46).

Wszelkie dodatki otrzymywane przez pracowników z tytułu pełnionej przez nich pracy oraz wynagrodzenia w naturze według norm, ustalonych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 16 maja 1945 r. L. D. V. 3—3 11 45, podlegają włączeniu do podstawy obliczenia podatku dochodowego od uposażeń.

W myśl art. 44 powołanej ustawy obowiązek potrącenia należności podatku dochodowego obciąża Zarząd (Dyrekcję) jako pracodawcę w momencie dokonywania wypłaty według skali art. 43 tejże ustawy ze zmianą wprowadzoną art. 1 przytoczonego wyżej dekretu. Potrącone kwoty podatku winny być wpłacane w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym nastąpiła wypłata uposażenia do kasy terytorialnie właściwego Urzędu Skarbowego.

Ewentualne zaległości z tytułu nieodprowadzonego podatku dochodowego od uposażeń za ubiegłe miesiące, w szczególności za okres, kiedy niektóre instytucje płaciły pobory w formie zaliczek, winny być bezzwłocznie odprowadzone do właściwego Urzędu Skarbowego.

Dyrektor Departamentu:
L. Makowski.

14

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 20 czerwca 1945 r L. D. II. 19856/5/45

w sprawie używania kwot uzyskanych z realizacji aktywów w rachunkach starym i okupacyjnym.

Do wszystkich instytucyj kredytowych.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, iż w myśl § 3 ust. (1) rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych z pod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) oraz § 1 ust. (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. o zmianie rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych z pod okupacji (Dz. U. R .P. Nr 1, poz. 4) użycie w rachunku „polskim" kwot uzyskanych z realizacji aktywów w rachunku „starym" i „okupacyjnym" nie jest dopuszczalne bez zezwolenia Ministra Skarbu.

Jeżeli pomimo to niektóre instytucje kredytowe przeniesień takich dokonały, winny one niezwłocznie zwrócić się do Departamentu Obrotu Pieniężnego z odpowiednio uzasadnionym wnioskiem, aby uzyskać dodatkowe zezwolenie Ministra Skarbu. We wniosku tym winna być podana ogólna kwota zobowiązań instytucji w odnośnym rachunku, z rozbiciem na poszczególne pozycje bilansowe.

Należy niezwłocznie podać Ministerstwu Skarbu według stanu z dnia 30 czerwca r. b.:

1) wysokość kwot uzyskanych z realizacji aktywów w rachunku „starym" i — osobno — w rachunku „okupacyjnym",

2) jak (gdzie) ulokowane są uzyskane kwoty,

3) wysokość zobowiązań instytucji w rachunku „starym" i — oddzielnie — w rachunku „okupacyjnym",

4) stosunek procentowy upłynnionych aktywów (p. 1) na rachunkach „starym" i „okupacyjnym" do zobowiązań instytucji na tych rachunkach (p. 3).

Dyrektor Departamentu:
L. Makowski

148.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 18 maja 1945 r L. D V. 3—1 4 45

w sprawie ulg dla spółdzielni.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Doceniając trudne warunki pracy spółdzielni w okresie okupacji i bezpośrednio po jej ustaniu, Ministerstwo Skarbu wstrzymuje do dalszych zarządzeń pobór 100% dodatku wojennego do podatku obrotowego, należnego od obrotów dokonanych do dnia 31 grudnia 1944 r.

Niepobrane za ten czas kwoty dodatku wojennego do podatku obrotowego zostaną umorzone odrębnym zarządzeniem.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski.

149.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 6 czerwca 1945 r. L. D. V. 2—4/6/45

w sprawie założenia „ksiąg wątpliwych zobowiązań podatkowych".

Do wszystkich Izb, Urzędów Skarbowych oraz Urzędów Rewizyjnych.

I.

W księgach bieżących Urzędów Skarbowych figurują poważne kwoty zobowiązań podatkowych, likwidacja których może nastąpić dopiero po pewnym dłuższym okresie. Ponieważ zaległości te stanowią poważny odsetek i utrudniają z jednej strony preliminowanie dochodów w budżecie, z drugiej zaś, kontrolę działalności egzekucyjnej Urzędów Skarbowych — zachodzi potrzeba wyeliminowania niektórych kategorii zobowiązań podatkowych z ksiąg bieżących i przeniesienia ich do specjalnych „ksiąg wątpliwych zobowiązań podatkowych".

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zarządza: Urzędy Skarbowe założą bezzwłocznie „księgi wątpliwych zobowiązań podatkowych" wykorzystując w tym celu druki ksiąg bierczych.

Do „ksiąg wątpliwych zobowiązań podatkowych" należy przenieść zaległości podatkowe, które nie mogą być narazie ściągnięte ale także nie mogą być niezwłocznie umorzone jako to zaległości podatkowe płatników:

1) których majątki zostały przejęte na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwo i Reform Rolnych, zawartego w Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13 z r. 1945);

2) których obszary leśne, względnie inne obiekty majątkowe przeszły na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 82 z 1944 r.);

3) których majątki podlegają ustawie z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R P. Nr 17, poz. 97 z r. 1945);

4) którzy wyjechali w nieznanym kierunku, nie pozostawiając żadnego majątku w okręgu Urzędu Skarbowego;

5) których zobowiązania podatkowe zgłoszone zostały do masy upadłościowej;

6) których egzekucja uległa zawieszeniu na podstawie par. 30 P. E.

Poza powyżej wymienionymi kategoriami zobowiązań podatkowych *nie mogą być przenoszone* do „ksiąg wątpliwych zobowiązań podatkowych" inne zobowiązania podatkowe, w szczególności nie wolno przenosić do tych ksiąg zaległości nieściągalnych, które powinny być objęte niezwłoczną akcją umorzeniową.

II.

Do „Księgi Wątpliwych Zobowiązań Podatkowych" należy wpisywać płatników umieszczając pod jedną pozycją wszystkie dotyczące tego płatnika zobowiązania podatkowe. Nie dotyczy to jednak zaległości w podatkach: gruntowym, od nieruchomości i od lokali, które na zasadzie dekretu z dnia 13. IV. 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73) przekazane zostały Związkowi Samorządu Terytorialnego.

Ponieważ tak założona księga ma służyć na okres lat 5, należy o ile chodzi o odpisy i uiszczenia zarezerwować miejsce na lat 5.

Zaległości przenoszone do „ksiąg wątpliwych zobowiązań podatkowych" należy z ksiąg bierczych odpisać, podając w rubryce przeznaczone na umieszczenie podstawy odpisu — znak „KWZP poz. . . . . . ." pod którą dana zaległość została przeniesiona a w „księdze wątpliwych zobowiązań podatkowych" należy powołać odnośny Nr. kolejny (pozycji) księgi bierczej.

Ogólne kwoty odpisanych zaległości należy przeprowadzić przez rejestr przypisów i odpisów w specjalnie zarezerwowanej na ten cel przedziałce.

W sprawozdaniach rachunkowo - kasowych zaległości przeniesione do „KWZP" należy wykazywać pod oddzielną pozycją „należności wątpliwe" obejmując jedną kwotą wszystkie rodzaje podatków (opłat).

Przeniesienie zaległości do „KWZP" powinno nastąpić po stwierdzeniu stanu faktycznego:

odnośnie kategorii 1 w drodze korespondencji z Urzędami Ziemskimi,
„ „ 2 z Dyrekcjami Lasów Państwowych,
„ „ 3 z Oddziałami Tymczasowego Zarządu Państw.,
„ „ 4 do 6 — na podstawie akt egzekucyjnych.

W odpowiednim czasie Ministerstwo Skarbu wyda zarządzenie co do sposobu likwidacji zobowiązań podatkowych objętych kat. 1 — 3 włącznie cz. I okólnika.

III.

Celem utrzymania nadal zasady wyodrębniania wątpliwych zobowiązań podatkowych, Ministerstwo Skarbu zarządza aby i na przyszłość zobowiązania podatkowe tej kategorii podatników które zostały określone w p. 1 do 6 wł. cz. I niniejszego okólnika, były przenoszone do „KWZP" na zasadach podanych w niniejszym okólniku.

W tych wypadkach na akcie winno być umieszczone postanowienie naczelnika urzędu skarbowego o przeniesieniu zaległości do „KWZP". Równocześnie z wydanym postanowieniem należy przeprowadzić odpis w rejestrze przypisów i odpisów indywidualnie.

IV.

Zaległości przeniesione do „KWZP" powinny być co pewien czas badane pod kątem ich ściągalności a wynik każdorazowego badania winien być odnotowany w aktach egzekucyjnych.

Akta egzekucyjne podatników wpisanych do „KWZP" należy utrzymywać oddzielnie według pozycji tej księgi — a pozycja księgi winna być odnotowana kolorowym ołówkiem na 1 stronie aktów egzekucyjnych.

Tytuły wykonawcze z ewidencji należy

skreślić, podając w uwagach pozycję „KWZP".

Ministerstwo Skarbu poleca mieć na uwadze przepisy art. 124 par. 1 Ordynacji Podatkowej i zarządza aby przed upływem terminu przedawnienia wykorzystano wszelkie stojące do dyspozycji urzędu środki egzekucyjne, zmierzające do ściągnięcia zaległości, względnie przerwania biegu przedawnienia.

W wyniku niniejszego zarządzenia złożą Izby Skarbowe w terminie do dnia 31 lipca b.r. sprawozdanie podając ogólną kwotę zobowiązań podatkowych, przeniesionych do „KWZP" w każdym podatku z osobna, oraz ilość pozycji.

Zarządzenia niniejszego okólnika nie pozbawiają władz skarbowych I i II instancji prawa umarzania zaległości w granicach posiadanych uprawnień również w odniesieniu do zobowiązań podatkowych już przeniesionych do „KWZP", o ile w toku egzekucji stwierdzona zostanie bezwzględna ich nieściągalność.

Podsekretarz Stanu:

Dr. L. Kurowski.

150.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 26 maja 1945 r. L. D. VI. 11392/639/45

w sprawie wznowienia produkcji i sprzedaży przez Instytut Przemysłu Fermentacyjnego i Bakteriologii Rolnej w Warszawie odczynników do urzędowego badania octu.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Instytut Przemysłu Fermentacyjnego i Bakteriologii Rolnej w Warszawie, ul. Rakowiecka 8, wznowił po przerwie spowodowanej działaniami wojennymi, produkcję i sprzedaż odczynników potrzebnych do urzędowego badania octu i zacieru octowego (1 normalny roztwór wodorotlenku sodowego, roztwór fenolftaleiny i roztwór fioletu metylowego).

Wyrób, rozlew i sprzedaż oraz stosowanie do urzędowego badania octu i zacieru octowego odczynników ługu sodowego, fenolftaleiny i fioletu metylowego, ma się odbywać z zachowaniem warunków okólnika z dnia 11 lipca 1938 r. L. D. VI. 6766/2/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 494), którego tekst podaje się niżej.

Sprzedaż tych odczynników odbywa się tymczasowo w Warszawie przy ul. Krakowskie Przedmieście 66.

Za Kierownika Departamentu
Kierownik Wydziału:

Mgr. Bolesław Litwa.

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 26 maja 1945 r. L. D. VI. 11392/639/45.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 11 lipca 1938 r. L. D. VI 6766/2/38

w sprawie sprzedaży przez Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie—Instytut Przemysłu Fermentacyjnego i Bakteriologii Rolnej—odczynników do urzędowego badania octu.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż zezwoliło Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie Instytut Przemysłu Fermentacyjnego i Bakteriologii Rolnej na wyrób i sprzedaż w urzędowo zabezpieczonych naczyniach odczynników potrzebnych do urzędowego badania octu (1 normalny roztwór wodorotlenku sodowego, roztwór fenolftaleiny i roztwór fioletu metylowego).

Wyrób, rozlew i sprzedaż oraz stosowanie do urzędowego badania octu odczynników w urzędowo zabezpieczonych naczyniach odbywać się powinno na następujących warunkach:

Próby odczynników przygotowanych stosownie do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 października 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 575) dostarczy Instytut Przemysłu Fermentacyjnego i Bakteriologii Rolnej do analizy do Biura Badań w Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w celu uzyskania odpowiedniego świadectwa.

Po nadejściu świadectwa Biura Badań Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego nastąpi rozlanie odczynników pod nadzorem urzędnika Kontroli Skarbowej.

Do powyższego celu użyte być mają butelki ze szkła alkalicznego typu gąsiorkowego z korkiem gumowym o pojemności równej kwasomierzom, biuretom i kroplomierzom używanym przez wytwórnie i rozlewnie octu. Pojemność zatem butelek wynosić winna w zasadzie 500 cm^3 lub 50 cm^3 dla roztworu wodorotlenku sodowego oraz 50 cm^3 dla roztwo-

rów fenolftaleiny i fioletu metylowego. Rozlew odczynników pod nadzorem Kontroli Skarbowej do butelek o innych pojemnościach odbywać się może tylko na zamówienie nabywcy pod warunkiem przedstawienia przez zamawiającego zaświadczenia urzędników Kontroli Skarbowej, sprawujących nadzór nad jego przedsiębiorstwem, określającego pojemność przyrządów używanych w zakładzie zamawiającego do urzędowego badania octu.

Na napełnionych butelkach po obwiązaniu sznurkiem lub drutem korka i szyjki osłoniętych papierem pergaminowym nałoży urzędnik Kontroli Skarbowej plombę na sznurku lub drucie przytrzymującym papier pergaminowy.

Do obwiązania korka ma być przytwierdzona etykieta kartonowa z następującą treścią:

a) nazwa i siedziba wytwórni odczynników,
b) nazwa odczynnika,
c) data przygotowania odczynnika,
d) liczba i data świadectwa Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego,
e) podpis urzędnika Kontroli Skarbowej i pieczęć urzędowa.

Wytwórnia lub rozlewnia octu, otrzymawszy z Instytutu Przemysłu Fermentacyjnego i Bakteriologii Rolnej przesyłkę zawierającą odczynniki, zawiadomi o tym Kontrolę Skarbową, a przesyłkę zachowa nienaruszoną. Urzędnik Kontroli Skarbowej zbada, czy nałożone na naczyniu zamknięcie urzędowe jest nienaruszone i stwierdzi wynik badania swym podpisem na etykiecie naczynia. Naczynie z odczynnikiem ma być przechowywane w wytwórni pod urzędowym zamknięciem.

W razie stwierdzenia, że zabezpieczenia nałożone na otrzymanych przez wytwórnię lub rozlewnię octu naczyniach z odczynnikami są naruszone, nie mogą być te odczynniki stosowane do urzędowego badania octu bez osobnego zbadania odczynników przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Poza powyższym przypadkiem odczynniki produkowane, rozlewane i sprzedawane z zachowaniem wyżej wymienionych warunków mogą być stosowane przez organa Kontroli Skarbowej bez uprzedniego badania i kwalifikowania tych odczynników przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Dyrektor Departamentu:

(—) *M. Węgrzynowski.*

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 20 lipca 1938 r. Nr 20, poz. 494).

151.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 30 maja 1945 r. L. D. VI. 12976/867/45

w sprawie zgłaszania wniosków o kredyty na nagrody za wykrycie przestępstw akcyzowa-monopolowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych

Ministerstwo Skarbu znosi obowiązek przedkładania na zasadzie okólników z dnia 17 lutego 1937 r. L. D. VI. 604/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 160) i z dnia 30 czerwca 1938 r. L. D. VI. 8311/4/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 471) osobnych wniosków o otwieranie kredytów na nagrody za wykrycie przekroczeń przepisów o podatkach pośrednich i monopolach.

W przyszłości zapotrzebowania na te kredyty należy zgłaszać łącznie z ogólnymi wnioskami o otwarcie kredytów budżetowych.

Kierownik Departamentu:

M. Siwiec.

152.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 2 czerwca 1945 r. L. D. VI. 15999/1238/45

w sprawie zawieszenia poboru dodatków komunalnych do podatków spożywczych i opłat patentowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Potwierdzając depeszę o treści:

„Do Izby Skarbowej — wszystkie — Dekretem z 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego zawieszono do 31 grudnia 1945 r. pobór podatków komunalnych do podatków spożywczych i opłat patentowych. Za Ministra Skarbu Podsekretarz Stanu (—) Dr. Leon Kurowski",

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że postanowienia art. 10 p. 4 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73) zawiesiły z dniem 15 kwietnia 1945 r. na czas do 31 grudnia 1945 r. między innymi moc obowiązującą przepisów art. 10 i 11 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu

finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936 r. i Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455 z 1938 r.), dotyczących pobierania dodatków do państwowych podatków spożywczych na rzecz związków samorządowych.

Z tą tedy datą ustaje pobór dodatku komunalnego do podatków spożywczych od piwa, drożdży i kwasu octowego, a także do opłat od wyrobu i przerobu spirytusu, wyrobu drożdży oraz od sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych.

Za Kierownika Departamentu
Kierownik Wydziału
Mgr. *B. Litwa*

153.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 19 czerwca 1945 r. L. D. VI. 18144/1769 45

w sprawie podań o przydział drożdży za zniżonym podatkiem spożywczym.

Do wszystkich Izb Skarbowych

Do Ministerstwa Skarbu wpływają bezpośrednio jak również za pośrednictwem różnych władz i instytucyj prowincjonalnych m. in. także z Izb Skarbowych liczne podania o przydział drożdży za zniżonym podatkiem spożywczym.

W związku z tym wyjaśnia się, że zgodnie z treścią zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 4 czerwca 1945 r. Nr D. VI.15462/1288/45 w sprawie wydawania z drożdżowni i nadzoru skarbowego nad rozdziałem drożdży za zniżonym podatkiem spożywczym do załatwiania podań o przydział drożdży po cenie I kategorii jest kompetentne Ministerstwo Aprowizacji i Handlu, do którego należy kierować wszelkie podania w tej sprawie w celu uniknięcia zbędnej korespondencji i niepożądanej zwłoki.

Kierownik Departamentu:
Mgr. *M. Siwiec*

154.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

dnia 20 czerwca 1945 r. Nr. D. VI. 13718/1003/45

w sprawie sprzedaży spirytusu na cele niekonsumcyjne.

Do wszystkich Izb Skarbowych

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746 w brzmieniu obowiązującym) odnośnie przerobu spirytusu na cele niekonsumcyjne (rozdział II, pkt. 5) tego rozporządzenia, a zatym kompetencje odnośnie zezwoleń wydawanych przez władze skarbowe na zakup spirytusu niekonsumcyjnego (§§ 180 i 211 tego rozporządzenia) nie zostały uchylone ani zmienione i w dalszym ciągu obowiązują.

Zakup spirytusu odbywa się po cenach II kategorii. Prócz zezwoleń wymienionych w § 180 lit. c) powołanego na wstępie rozporządzenia, Ministerstwo Skarbu wydaje zezwolenia na zakup spirytusu po cenie I kategorii o ile przemawia za tym ważny interes publiczny (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 81). Zgodnie z § 184 wyżej powołanego rozporządzenia wykonawcz. o monopolu spirytusowym przedsiębiorca jest obowiązany zabezpieczyć należność monopolową w wysokości różnicy pomiędzy ceną wyznaczoną na spirytus do wyrobu wódek gatunkowych t. j. ceną II kategorii, a ceną nabywanego spirytusu (tak po cenie I kat. jak i II kat.).

Z uwagi na niedostateczne zapasy spirytusu należy przy wydawaniu zezwoleń porozumiewać się z Delegaturami D. P. M. S. (względnie z D. P. M. S.) odnośnie ilości przydzielonego spirytusu, ograniczając przydziały do najniezbędniejszego minimum i zastępując o ile możności rektyfikat I gatunku surówką.

Ponadto Ministerstwo Skarbu przypomina obowiązujące postanowienia § 234 powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego o monopolu spirytusowym.

Wyjątek od tych postanowień stanowi odprawa spirytusu na zlecenie Intendentury Wojska Polskiego i Czerwonej Armii. Wszelkie zlecenia jakichkolwiek innych władz na wydanie spirytusu z gorzelni lub rektyfikacji są nieważne.

Odpis niniejszego okólnika zostaje równocześnie podany do wiadomości Ministerstwu Administracji Publicznej, Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego, Ministerstwu Aprowizacji i Handlu, Ministerstwu Przemysłu i Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych.

za Ministra Skarbu — Podsekretarz Stanu:
Dr. *L. Kurowski*

155.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 20 czerwca 1945 r. L. D. VI. 16540/1516/45

w sprawie bezprawnego dysponowania spirytusem.

Do
1) wszystkich Izb Skarbowych
2) Dyrekcji Państw. Monopolu Spirytusowego

Przesyła się w załączeniu odpis okólnika Ministerstwa Adm. Publ. z dn. 24 maja b. r. L. 6852/45 w sprawie bezprawnego dysponowania spirytusem — do wiadomości i wykorzystania.

Naczelnik Wydziału:
J. Kunderewicz

Ministerstwo Administracji Publicznej.
Departament Organizacyjny.
L. dz. I. Org. 6852/45—6961/45
Warszawa, dn. 24 maja 1945 r.

OKÓLNIK Nr 12.

Bezprawne dysponowanie spirytusem przez władze administracyjne.

Do Ob. Wojewodów i Prezydentów miast Warszawy i Łodzi.

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło Ministerstwo Administracji Publicznej o licznych wypadkach, w których władze administracyjne wydają zlecenia na pobór spirytusu po ulgowych cenach, skierowane bezpośrednio do gorzelni, przy czym pobór spirytusu odbywa się niekiedy z udziałem zbrojnej asysty, lub po samowolnym zerwaniu urzędowego zabezpieczenia.

W związku z tym Ministerstwo Administracji Publicznej wyjaśnia, że w myśl art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) o monopolu spirytusowym oraz par. 234 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10. IX. 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym — rozporządzanie zapasami spirytusu z gorzelni należy wyłącznie do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, podporządkowanej Ministrowi Skarbu.

Sprzedaż spirytusu i wyrobów ze spirytusu odbywa się według cennika, który przewiduje 2 kategorie cen: kategoria I cen ulgowych, zbliżonych do ceny kosztu własnego, oraz kategoria II cen znacznie wyższych.

Ponieważ dochody Skarbu Państwa opierają się głównie na wpływach ze sprzedaży artykułów monopolowych po cenach II kategorii i wszelkie nieskoordynowane stosowanie cen I kategorii mogłoby poważnie zachwiać równowagę budżetową Państwa, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwałą z dn. 16. I. 1945 r. postanowił, że sprzedaż spirytusu po cenach I kategorii wymaga *każdorazowej zgody Ministra Skarbu.*

Podając powyższe do wiadomości proszę Ob. Wojewodę o wydanie podległym władzom administracji ogólnej zarządzeń zmierzających do ścisłego przestrzegania przepisów prawnych z kategorycznym zakazem wystawiania zleceń do gorzelni oraz pobierania spirytusu względnie spirytusowych wyrobów monopolowych po cenach I kategorii bez zgody Ministra Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
Mgr. Z. Sznek.

Okólniki o analogicznej treści wydały: Ministerstwo Aprowizacji i Handlu z dn. 21 maja 1945 r. L. 7994/45 do wszystkich Urzędów Wojewódzkich (Wydział Aprowizacji) oraz Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 22 maja 1945 r. L. S. M. Kanc. I do wszystkich Urzędów Ziemskich.

156.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 22 czerwca 1945 r. L. D. VI. 18867 1961 45

w sprawie opodatkowania i sprzedaży drożdży.

Do Izby Skarbowej Wydział IV w Krakowie

Na sprawozdanie z dnia 15 czerwca r. b. Nr. IV. 4075/45 w sprawie powyższej Ministerstwo Skarbu poleca wzmocnić walkę z przestępczością na odcinku drożdży.

W tym celu należy:

1) roztoczyć ścisły nadzór i kontrolę rozdziału drożdży I kategorii na kartki żywnościowe stosownie do treści zarządzenia z dnia 4 czerwca r. b. L. D. VI. 15462/1288/45 jak również zużycia drożdży I kategorii przez piekarzy

oraz na inne cele określone w dyspozycji przydziałowej,

2) zarządzić bezwzględne tępienie przemytu drożdży zagranicznych przez zatrzymywanie drożdży przemycanych w transporcie oraz u sprzedawców i pociąganie winnych do odpowiedzialności.

Kierownik Departamentu:
Mgr. M. Siwiec

Ministerstwo Skarbu
L. D. VI. 18867 1961/45

Warszawa, dnia 23 czerwca 1945 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym

do wiadomości i analogicznego zastosowania.

Kierownik Departamentu:
Mgr. M. Siwiec

157.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 3 lipca 1945 r. L. D. VI.20973/2/2333/45

w sprawie cen soli.

Do wszystkich Izb Skarbowych

Minister Skarbu ustanowił stosunkowo b. niskie ceny soli jadalnej niewątpliwie w tym zamiarze, ażeby najszersze warstwy ludności nie były zbyt obciążone przy nabywaniu tego najbardziej typowego artykułu codziennego użytku. W rażącym przeciwieństwie do tego pozostają jednak ceny soli na wolnym rynku, które są nadmiernie wysokie, dochodząc do 30 zł i więcej za 1 kg. Zjawisko to trudno wytłumaczyć, gdy się zważy, że wszystkie żupy solne są całe i czynne, że produkują wystarczającą ilość soli i że dość duże ilości soli sprowadzono nawet z zagranicy. Może sól nie jest należycie rozprowadzana w terenie, lub może zyski pośredników, zwłaszcza detalicznych sprzedawców, są za wysokie.

W każdym razie władze skarbowe nie mogą przyglądać się temu bezczynnie. Ministerstwo Skarbu prosi o niezwłoczne zbadanie w terenie, jakie są istotne przyczyny tak wysokich cen soli i jakie należałoby przedsięwziąć kroki, ażeby obniżyć te ceny do poziomu gospodarczo uzasadnionego.

Izby Skarbowe zechcą porozumieć się w tym celu i pozostawać następnie w stałym kontakcie z Wydziałami Aprowizacyjnymi Urzędów Wojewódzkich i z właściwymi organizacjami i placówkami handlowymi („Społem" i t. p.) i wydać już we własnym zakresie nasuwające się z okoliczności zarządzenia, niezbędne do usunięcia tego anormalnego stanu rzeczy. Urzędy s.a.m.p. i Rejony K. S. (poza siedzibami urzędów) porozumią się analogicznie z Wydziałami Aprowizacyjnymi Starostw i z miejscowymi placówkami handlowymi i będą stale czuwać nad tą sprawą.

Ministerstwo Skarbu oczekuje jak najdalej idącej inicjatywy Izb Skarbowych w tej sprawie i poleca przedstawić sobie szczegółowe sprawozdania w terminie do końca lipca bież. roku.

Końcowo Ministerstwo Skarbu zauważa, że oczekuje od podwładnych sobie władz i organów skarbowych życiowego podejścia do sprawy i nie formalizowania inicjatywy i pracy.

Kierownik Departamentu:
Mgr. *M. Siwiec*

Cena numeru niniejszego zł. 12.—. Prenumerata miesięczna zł. 20.—.

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy.

Prenumeratę przyjmuje się za czas od m. maja 1945 r. t. j. od Nr. 10 Dziennika Urzędowego. Cena kompletu za m kwiecień 1945 r. (od Nr. 1 do Nr. 9) wynosi zł. 90.—.

Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Zakłady Graficzne „Czytelnik" Targowa 82.